BISBAT de SANT FELIU de LLOBREGAT

MISSA FUNERAL PEL REPÒS ETERN DEL PAPA FRANCESC

HOMILIA DE FRA XABIER GÓMEZ GARCÍA, OP. BISBE DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Catedral de Sant Llorenç, 30 d'abril de 2025

Avui la nostra Església diocesana s'uneix com un sol cor per acomiadar el sant pare Francesc. Ho fem sota la llum pasqual de la resurrecció, i sostenint-nos mútuament amb la pregària. Encara recordem amb emoció aquell primer *Buona sera* des del balcó de Sant Pere. En aquell senzill gest, ja vam intuir que aquest papa seria diferent. Va ser com una alenada d'aire fresc, com un vent suau de l'Esperit. Es va presentar al món com un pastor proper, un germà entre germans, feia olor a Jesús. Amb les seves paraules i els seus gestos plens d'Evangeli ens va mostrar un rostre d'Església que acull, que acompanya, que serveix i estima. Començava la humanització del papat, que alguns no li van perdonar. Francesc va arribar des de la perifèria geogràfica i existencial per recordar-nos que són precisament les perifèries el centre viu de la missió de l'Església.

Déu ens va regalar un papa capaç d'agenollar-se en nom del Crist per besar els peus d'un pres, d'abraçar un refugiat, una víctima d'abusos o un infant discapacitat o de pregar en silenci sobre un vaixell a Lampedusa o davant la creu, en una plaça buida, en plena pandèmia. Aquests gestos, tan senzills i alhora tan profunds, ens han quedat gravats al cor de creients i no creients.

Avui hem escoltat en la lectura dels Fets dels Apòstols com els primers deixebles, empresonats per la seva fidelitat a l'evangeli, eren alliberats per Déu per seguir anunciant la Paraula sense por. Francesc també es va deixar guiar per aquest Esperit de llibertat. Va predicar amb valentia la Bona Nova, fins i tot quan trobava resistències, incomprensions, i quan les portes semblaven tancades.

Com en la novel·la de Dostoievski, alguns li deien: *Per què has vingut a trastornar-nos? Perquè la teva arribada és per a nosaltres un trastorn, bé ho saps*. Però, Francesc amb la seva paraula clara i el seu testimoni humil, ens ensenyava que l'evangelització no pot ser mai empresonada, que la missió de l'Església és sortir, anunciar, guarir, consolar.

Aquesta crida ressona amb força a la seva primera exhortació programàtica, *Evangelii Gaudium*, on afirmava: *Som cridats a ser una Església en sortida, no una Església autoreferencial, sinó capaç de sortir cap a les perifèries del món i del cor humà".*

Francesc va ser creient i deixeble a més de pastor, amb una gran vida espiritual i d´oració va creure profundament que l'evangeli no és una doctrina freda, sinó una alegria que

transforma. La seva acció pastoral i la seva reforma de la Cúria i la pastoral de l'Església encara sense concloure, no buscaven altra cosa que tornar a posar Jesús al centre, i fer-lo accessible a tothom. Ha estat veritable "pontífex" que mai tancava portes i estenia ponts.

A l'Evangeli d´avui hem escoltat la veritat més gran: *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic.* Francesc ens ha recordat amb insistència aquesta veritat fonamental: Déu ens estima primer. Aquesta és també la clau de la seva darrera carta apostòlica *Dilexit nos*, on amb paraules plenes de vida i esperança ens mostra que tot el camí cristià neix d'aquesta certesa: som fills estimats, cridats a viure en la llum del cor misericordiós del Crist. *Ell ens estimà primer. Això és el que fonamenta la nostra fe, sosté la nostra esperança i dona sentit al nostre amor."*

Jesús diu: *Jo he vingut com a llum al món".* Francesc sabia portar la llum de l´amor de Jesucrist a tot arreu: als joves, als pobres, als migrants, a les víctimes dels abusos, a les dones dins l'Església, i també als qui cerquen Déu en el silenci del cor. A la seva exhortació *Gaudete et Exsultate,* ens va parlar amb delicadesa sobre la santedat quotidiana, dels "sants de la porta del costat", i ens va dir: *El Senyor ens vol sants i ens espera en les petites coses de cada dia".* Aquesta visió propera, accessible i concreta de la fe va captivar el cor de milions de creients.

El seu llegat no només deixa un magisteri doctrinal o de reformes. És una empremta espiritual, una invitació a viure amb radicalitat evangèlica, en clau de conversió personal, pastoral, relacional, però també amb alegria, amb humor, amb la revolució de la tendresa. El papa Francesc ens ha ensenyat que la força de l'Església és sobretot la misericòrdia.

Estimat Papa Francesc, en nom d´aquesta diòcesi, gràcies pel seu compromís per una *Església pobra i per als pobres*, fidel al crit de Jesús als exclosos i marginats. Per la vostra *defensa ferma dels vulnerables,* per als qui heu aixecat la veu amb coratge, recordant-nos que en ells Crist mateix es fa present. A través d'*Evangelii Gaudium*, ens heu convidat a sortir de nosaltres mateixos i a anunciar l'evangeli amb l'alegria d'aquells que han trobat el tresor de la misericòrdia. A posar-nos en estat permanent de missió.

Us agraïm de cor la vostra *passió per la casa comuna*, que heu expressat de manera tan viva i profètica a *Laudato sì*. Heu obert els ulls de l'Església i del món a la responsabilitat que tenim envers la creació, convidant-nos a una conversió ecològica profunda i integral, perquè en aquest món "tot està connectat".

Gràcies, sant pare, per haver-nos guiat cap a una *Església sinodal*, en què tots som cridats a caminar junts, escoltant-nos mútuament i discernint la voluntat de l'Esperit. Amb la

vostra aposta per la sinodalitat, ens ensenyeu que no hi ha veritable camí cristià sense comunió, participació i missió compartida. En aquest camí, cap passa enrere.

També us agraïm el do de *Gaudete et Exsultate*, on ens recordeu que la santedat no és un privilegi reservat a uns pocs, sinó la vocació de tots, viscuda en la senzillesa de la vida quotidiana i les benaurances, enmig de les nostres lluites i alegries. Ens heu ensenyat que el camí cap a Déu passa per la paciència, l'alegria, el treball silenciós, la misericòrdia quotidiana.

Volem donar-vos les gràcies per *Dilexit nos* sobre l´amor humà i diví del Cor de Jesucrist. En un món sovint marcat per la solitud i la desesperança, la vostra carta ens fa reviure l'alegria immensa de ser estimats incondicionalment pel Senyor. Aquesta veritat fonamental renova el nostre zel missioner i ens sosté en la nostra fidelitat. *En el temps de la intel·ligència artificial no podem oblidar que per a salvar l'humà calen la poesia i l'amor.*

Gràcies, per la vostra *valentia profètica*, per no tenir por d'anunciar la veritat en temps difícils, per denunciar la cultura de la indiferència i el descart, i per defensar la cultura i l´evangeli de la vida, per acompanyar amb amor les fragilitats humanes, per oferir la llum de l'evangeli a tots, especialment als qui més ho necessiten. A l'Església hi cap tothom.

Gràcies per ser un *testimoni de fraternitat universal*, expressada amb força a *Fratelli tutti*, on ens exhorteu a trencar els murs de l'odi, del racisme i de l'egoisme, i a construir junts un món on tots siguem reconeguts com a germans i germanes, perquè la fraternitat no és una idea abstracta, sinó una vocació profunda, evangèlica i exigent.

Gràcies per la vostra *proximitat humana i espiritual*, que ajuda a fer de l'Església un refugi per als que busquen sentit, un lloc on la fragilitat humana no és condemnada, sinó abraçada.

I a nosaltres, què ens queda? Seguir caminant. Com deia el papa Francesc: *El temps és superior a l'espai.* Els processos han començat. Ara cal cuidar-los, fer-los créixer en la nostra Església diocesana amb la intercessió de la Moreneta, la Mare de Déu que el papa Francesc tant estimava.

Papa Francisco, como nos pediste: seremos valientes, verdaderos testigos de Cristo, sin olvidar la marginalidad y armaremos lío, batifondo cristiano. Hem pregat molt per tu, ara des del cel, si us plau, prega tu per aquest bisbe i per tots nosaltres.

GRÀCIES, pare i pastor!